

co bylo vyloženo, materiálněprávní předpoklad, aby vůbec jmenovaný již právní zástupce jménem obce rekurs platně mohl podat. Ale pak je lhostejno, zda vpředu vytčené vady, které plná moc, jemu vystavená, vykazuje, jeví se s a m y o s o b ě jakožto vady toliko formální a tudíž odstranitelné po rozumu odst. 3 § 17, resp. odst. 3 § 19 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. Jeť svrchu vzpomenutý nedostatek povahy materiálněprávní zásadně na překážku tomu, aby in concreto mohlo býti použito postupu podle citovaných norem správního řádu za účelem zhojení oněch vad, s tohoto hlediska jeví se pak bezdůvodnou dříve již uvedená výtku, že žal. úřad, odmítnuv odvolání stěžující si obce, aniž jí poskytl lhůtu k odstranění formálních nedostatků plné moci z 28. května 1934, porušil předpisy odst. 3 § 17 a odst. 3 § 19 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. a dopustil se nezákonnosti.

Ve stížnosti bylo by lze arci spatřovati eventuálně i námitku, že starosta obce byl oprávněn, aby prozatímně sám zmocnil jmenovaného již právního zástupce k podání rekursu, kdyžtě, jak uvádí stížnost, na svolání zvláštní schůze obec. zastupitelstva k tomuto účelu ve lhůtě odvolací nebylo již času. Než stížnost přehlíží, že v obec. zřízení českém, ani v zákonech jiných není předpisu, který by starostovi pro obor s a m o s t a t n ě působnosti obce přiznával oprávnění, analogické tomu, jež mu přísluší podle odst. 3 § 61 obec. zřízení českého pro obor p ř e n e s e n ě působnosti obce, aby totiž v případech, »byla-li by věc velmi pilná, a nemohl-li by starosta beze škody a nebezpečení na usnesení zastupitelstva čekati, činil dle svého zdání, jsa však povinen, neprodleně to zastupitelstvu předložiti, aby potomně to schválilo.«

Stížnost projevuje posléze také názor, že nelze za to míti, že tu nebyl po zákonu potřebný souhlas obec. zastupitelstva stěžující si obce k podání opravného prostředku, kdyžtě přec na plné moci z 28. května 1934 nalézal se kromě podpisu starosty, člena obec. rady a ředitele městského úřadu též podpis člena obec. zastupitelstva, tudíž zástupce tohoto obec. orgánu, a bylo tím dostatečně dáno najevo, že obec. zastupitelstvo podpisem svého člena se zmocněním tímto souhlasí. Než tu stačí uvést, že usnesení obec. zastupitelstva děje se po rozumu § 48 obec. zřízení českého ve sboru kolegiálním, a nemůže tedy býti řeči o tom, že by již souhlas některého z členů tohoto sboru mohl nahraditi příslušné jeho usnesení samo. — — —

Podle toho, co bylo doličeno, mohl tedy žal. úřad právem vycházeti z toho, že nebylo tu do uplynutí odvolací lhůty usnesení orgánu, kompetentního usnášeti se o podání rekursu. Ale pak nepochybil, když, odepřev zabývati se meritem podaného odvolání, odmítl je pro nedostatek legitimace.

Č. 12.465.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * Jestliže nemocenská pojišťovna, místo aby připojila doložku vykonatelnosti na platební výměr, když uplynulo od jeho doručení 15 dnů, vydá nový »vykonatelný platební výměr«, nejde o pouhý formální akt, který by nepodléhal věcnému přezkoumání.

(Nález z 26. června 1936 č. 13.885/36.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Trnavě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 12. října 1933 o sociálním pojištění.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Okr. nem. pojišťovna v Trnavě vydala 18. srpna 1932 Janu M. v Nádseku »vykonatelný platobný výměr podľa § 175 zákona čís. 221 Sb. z. a n. z r. 1924 v znění zákona č. 184 Sb. z. a n. z r. 1928«, v němž se uvádí, že »vyměrané bolo toto poistné: dod. v máj 1932 Kč 1.577.55 nemocenské, Kč 1.999 inval. a starobné, celkom Kč 3.576.55, úroky Kč 12.65, man. trovy a ex. trovy s ex. II-482/32 Kč 328.20, úhrnom Kč 3.917.40.« Připojeno poučení, že podle § 175 cit. zákona je pojistné i s úroky vymahatelné soudní exekucí na základě vykonatelného platebního výměru, když uplynulo od jeho doručení 15 dní, a dodáno, že stížnost možno podati do 15 dnů po dni doručení u podepsané pojišťovny k okr. úřadu v Trnavě, že však tato stížnost nemá podle §§ 161 a 175 cit. zákona odkladného účinku.

Okr. úřad v Trnavě výměrem ze 14. června 1933 stížnost zaměstnavatelovu zamítl, žal. úřad však nař. rozhodnutím k dalšímu odvolání výměr okr. úřadu zrušil a rovněž i vykonatelný platební výměr okr. nem. pojišťovny s tímto odůvodněním: »Pojišťovna sama dozrává, že už jednou za dobu od 1. dubna 1927 do 31. prosince 1931 předešla Janu M. pojistné příspěvky dle § 16 a stížnost proti tomuto prvnímu platebnímu výměru předložila 26. srpna 1932 okr. úřadu v Trnavě. Aniž o této stížnosti bylo rozhodnuto, vydala okr. nem. pojišťovna v Trnavě za tuto dobu globální předpis pojistného v obnosu 3.576 Kč 55 h a připočítávajíc úroky a manipulační útraty, vyměřila takto druhým platebním výměrem z 18. srpna 1932, který označila vykonatelným, Janu M. celkem 3.917 Kč 40 h s poučením o opravném prostředku dle § 239 odst. 5 novel. zákona č. 221/24 Sb. Proti tomuto druhému výměru podal odvolatel stížnost, kterou okr. úřad zamítl. Postup pojišťovny je nesprávný a okr. úřad neprávem potvrdil tento výměr. Za stejnou dobu od 1. dubna 1927 do 31. prosince 1931 vyměřiti dvakrát dodatečně příspěvky, tak jako to okr. nem. pojišťovna učinila, nemá v zákoně opory. Na manipulační útraty, které patří k administrativním výdajům okr. nem. pojišťovny a hradí je pojišťovna z pojistného, nemá okr. nem. pojišťovna vůbec nároku. Globální předpis pojistného už také vzhledem k individuální povaze pojištění dle zákona č. 221/1924 Sb. nepostačuje. Dovolává-li se pojišťovna § 175, tu pro exekuční titul, kterým se stal prvý platební výměr po uplynutí patřičné 15denní lhůty, má pojišťovna možnost a oprávnění na onen prvý platební výměr, vydaný okr. nem. pojišťovnou témuž Janu M., připojit doložku vykonatelnosti (§ 175 odst. 1 in fine.«

Na toto rozhodnutí si stěžuje okr. nem. pojišťovna v Trnavě, navrhuje jeho zrušení pro nezákonnost.

Nezákonnost spatřuje v tom, že žal. úřad nesprávně hodnotil rozdíl mezi výměrem prostým, hmotným, a výměrem vykonatelným, formálním, že přehlédl, že vykonatelný platební výměr je listinou, kterou nem. pojišťovna si tvoří exekuční titul, na jehož základě teprve může podati exekuční žádost u příslušného exekučního soudu, že je tedy listinou čistě formálního rázu, jež po stránce materiální nepodléhá přezkoumání úřadu,

a že důsledkem toho neprávem tvrdí existenci dvojího předpisu a neprávem označuje předpis za globální. Stížnost připouští, že o dotyčném pojistném za dobu od 1. dubna 1927 do 31. prosince 1931 vydala již platební výměr, proti němuž bylo podáno včas odvolání, které stěžující si pojišťovna předložila 26. srpna 1932 okr. úřadu v Trnavě. Poznamenává, že pojišťovna z důvodů úsporných a administrativních nemůže každý výměr platební zasílati straně doporučeně, a proto nemá možnosti prokázati, že od doručení výměru uplynulo 15 dnů, po jichž uplynutí je platební výměr vykonatelný. Proto vydává, nežli se rozhodne na exekucním vymáhání dlužného pojistného, tak zvané »vykonatelné platební výměry«, které doručuje na zpáteční lístek a které mají jedině účel sloužiti za exekuční titul. O stížnosti uvažil nss toto:

Zákon č. 221/1924 Sb. ani jeho novely neznají »vykonatelné platební výměry« jako zvláštní výměry čistě formální, sloužící jedině k tomu, aby po připojení doložky vykonatelnosti byly exekučním titulem pro řízení exekuční. Předpis § 175 cit. zákona, na který se stížnost odvolává, stanoví: »Pojistné i s úroky může býti vymáháno exekucí soudní na základě vykonatelného platebního výměru. Platební výměr je vykonatelný, uplynulo-li od doručení jeho patnáct dnů. Doložku o vykonatelnosti připojí nem. pojišťovna.« Tento § zmocňuje pouze nem. pojišťovnu, aby doložku vykonatelnosti připojila platebnímu výměru, když uplynulo od jeho doručení 15 dnů, tedy nikoliv, aby vydávala pro potřebu exekucního řízení zvláštní nový pouze formální platební výměr, na který se teprve doložka vykonatelnosti připojuje.

»Vykonatelný platební výměr«, zrušený nař. rozhodnutím, jeví se obsahem i formou správním aktem deklarujícím platební závazek zaměstnavatelův způsobem takovým, aby mohl sloužiti nem. pojišťovně za exekuční titul. Právem proto žal. úřad v něm spatřoval výměr nem. pojišťovny podle § 189 cit. zákona o platebním závazku zaměstnavatelově, tedy výměr mající obsah materiální, nikoli pouhý akt formální ve smyslu § 175 cit. zákona, jak se snaží dovoditi stížnost svými shora uvedenými vývody. Bylo proto stížnost, založenou výhradně na názoru, že žal. úřad nesměl zmíněný výměr jakožto akt čistě formální podrobiti věcnému přezkoumání, zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 12.466.

Řízení správní: Res iudicata předpokládá, aby bylo vydáno rozhodnutí nejen o tomtéž předmětu mezi týmiž stranami, ale i na základě právního a skutkového stavu, na jehož základě bylo již jednou rozhodnuto.

(Nález z 27. června 1936 č. 12.668/34.)

Prejudikatura: Boh. A 800/21, 3.551/24, 6.715/27.

Věc: Eugen H. v Trenčíně proti rozh. min. fin. v Praze ze 7. března 1934 o nábytečném.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.